Albinele au aflat cu stupoare de ceva vreme că nu mai este de ajuns să facă miere! Adică ceea ce fac ele de când se ştiu (şi de când nu se ştiu, că doar sunt pe pământ şi în aer -oho!- de multişor timp).
Acum trebuie să cântărească zilnic cofele cu polen, să facă grafice de scădere, creştere sau stagnare a producţiei de miere (cu explicaţiile de rigoare pentru fiecare situaţie şi plan de măsuri). Să numere conştiincios trântorii nou apăruţi în fiecare generaţie şi să-i transforme obligatoriu, cum ştiu, cum nu ştiu, în lucrătoare, pe baza de programe remediale de integrare a celor cu cerinţe speciale. Să afişeze organigrame, instrucţiuni, proceduri şi regulamente pentru ordine interioară în stup şi ordine exterioară în prisacă, şi câte şi mai câte, pe care n-ar putea să le dovedească nici într-o zi polară de 6 luni!
Rezerva de ceară a stupului s-a epuizat, odată ce se munceşte non-stop, la lumânare. Lucrătoarele, cu pleoapele căzute de somn şi cu antenele pleoştite, zboară bezmetice de colo colo cu catastife care trebuie să dovedească eficienţa stupinei. (La Api-Tv chiar au arătat o ştire despre cum s-au prăpădit câteva sute de suflete, strivite, în arhivă, de rafturile pline cu rapoartele anului trecut!). La creşă, copiii, cu ochii înlăcrimaţi, zumzăie în cor flămânzi, cerând zgomotos porţia de lăptişor de matcă, epuizată de mult din stoc. Cât priveşte managementul, regina e atât de absorbită de „Procedura de asigurare a calităţii vieţii şi produselor stupului modern”, că n-a mai catadicsit să depună ouă în ultimele luni, ceea ce înseamnă, o pagubă de milioane de suflete, potrivit ultimei estimări demografice şi diminuarea drastică a produsului brut de miere pe cap de albină.

Fiind obligatoriu să facă un studiu despre satisfacţia clienţilor cu privire la calitatea mierii, albinuţele chestionează de zor bondarii, viespile, muştele şi urşii, care, profitând că sunt băgaţi în seamă, caută nod în papură, dându-şi importanţă: mierea e cam dulce... ba prea puţin dulce..., ba a avut şi polen alergogen..., o culoare prea închisă... ba prea deschisă..., a fost cam lipicioasă... ba cam vâscoasă... prea nu ştiu cum..., iar fagurii au aceleaşi alveole demodat hexagonale... inadmisibil!
Între timp, nu se mai vede pe afară nici ţipenie de albină, tinerelele s-au angajat baby sitter la viespi sau make- up artist la gărgăriţe,iar trântorii şi-au făcut bagajele pentru alte zări de soare pline. Şi aşa,cu puţinele câmpuri înflorite şi livezi rămase,cu porţia zilnică de nectar care nu

ajunge nici pe o antenă, previziunile sunt sumbre pentru ţara albinelor.
Peste asfalt şi betoane, peste grădinile cu flori inodore aduse scump de peste mări şi ţări sau cu verdeaţă luxuriantă de plastic, zumzăie doar bondarii lui Rimski-Korsakov care, după toate evidenţele, dau muzică (sublimă de altfel), dar nu şi miere!
Morala?
Să ne întrebăm ce putem face pentru albine
Înainte ca borcanul cu miere să se termine!

Prof. Ioana Luminiţa Ungureanu